Względne cechy podobieństwa

Ćwiczenia z tworzenia

część 2.

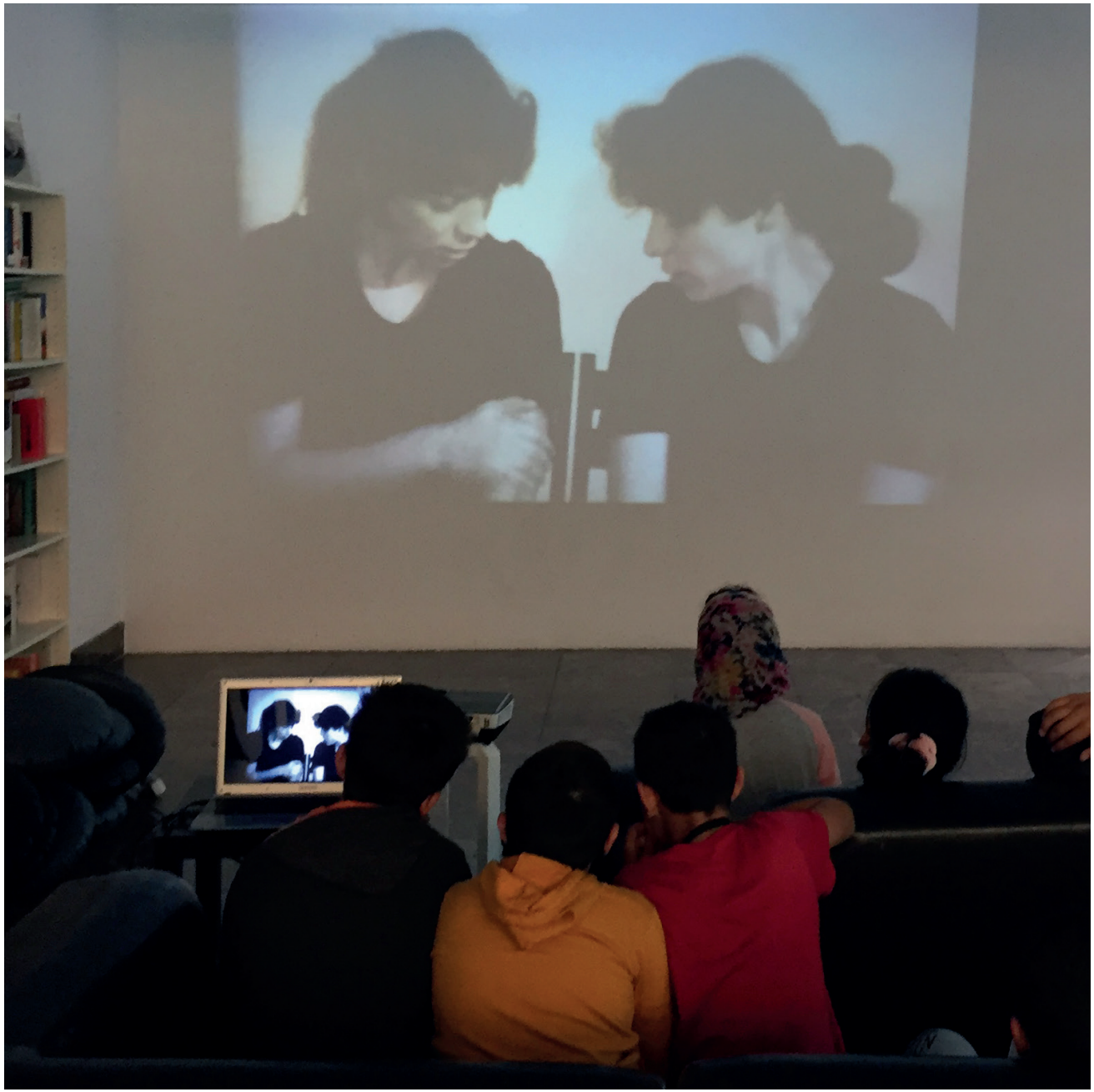

Film Izabelli Gustowskiej pt. „Względne cechy podobieństwa. Wichna i Hanka" będzie dla nas inspiracją do zabawy i do wykonania własnych prac.

Przedstawiony tutaj scenariusz warsztatów został opracowany przez Zofię Małkowicz-Daszkowską (koncepcja i tekst) oraz Elżbietę Niewiadomską (koncepcja i rysunki).

Dzieło sztuki, które stało się podstawą przeprowadzonych działań edukacyjnych, zostało w 2020 roku zakupione przez Galerię Miejską Arsenał w Poznaniu, dzięki dotacji uzyskanej w Programie Narodowa kolekcja sztuki współczesnej Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Podstawowe informacje:

2 osoby

Ćwiczenia z tworzenia są przewidziane dla minimum dwóch osób. Może to być opiekunka lub opiekun i dziecko lub dwoje dzieci.

Czas

trwania to około 1 – 1,5 godziny

2 ćwiczenia ruchowe

2 ćwiczenia rysunkowe

1 ćwiczenie plastyczne

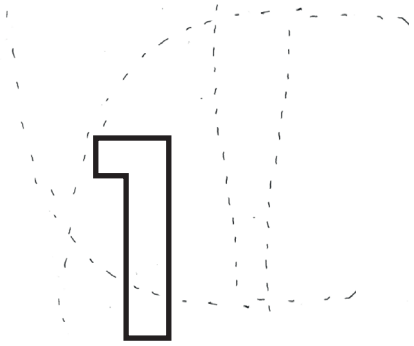

potrzebne nam będą:

ok. 6 m sznurka

pisaki i kredki

taśma klejąca

gazety

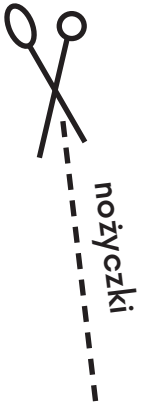

nożyczki

włóczka

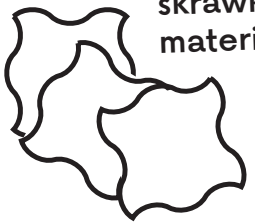

skrawki materiałów

klej

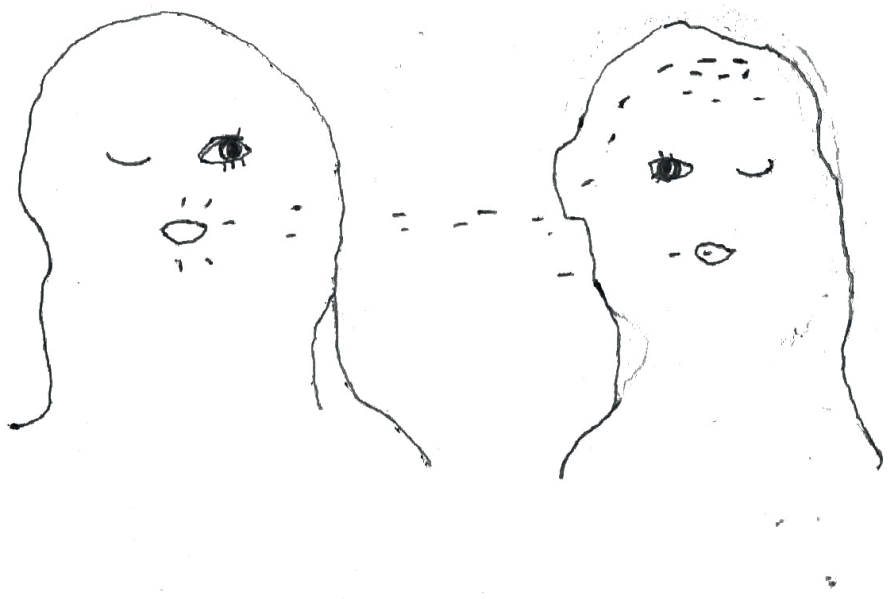

Wspólne oglądanie filmu

Usiądźmy razem wygodnie i na kilka minut zanurzmy się w niemą historię Wichny i Hanki, którą opowiada artystka Izabella Gustowska.

Rozmowa

Po obejrzeniu filmu zastanówmy się nad kilkoma pytaniami:

Skąd wiemy lub po czym poznajemy, że dwie osoby są do siebie podobne?

Czy można być podobnym do siebie nawzajem tylko w rodzinie?

Do kogo jeszcze możemy być podobni, a do kogo na pewno nie?

Co upodabnia dwie osoby do siebie (chodzi nie tylko o wygląd)?

1 ćwiczenie ruchowe

Potrzebny będzie długi sznurek (min. 4-5 m, max. 10 m) i jakiś duży (długi) pokój, korytarz, albo możemy w ogóle wyjść na dwór.

Na początku stoimy bardzo blisko siebie i każda z osób trzyma końcówkę sznurka. Próbujemy dowiedzieć się, co nas od siebie różni wypowiadając po jednym zdaniu na zmianę. Jeśli znajdujemy różnicę (np. ja mam brata a ty masz siostrę, ja lubię ryby a ty ich nie znosisz, mój ulubiony kolor to czerwony a twój zielony itp.), każde z nas wykonuje po jednym małym kroku (połowa naszego normalnego kroku).

Zwiększamy dystans pomiędzy sobą, rozciągając tym samym sznurek. Kiedy dojdziemy do końca długości naszego sznurka, zabieramy się do poszukiwania podobieństw na tej samej zasadzie. Kiedy znajdziemy wystarczająco dużo podobieństw, okaże się że stoimy z powrotem bardzo blisko siebie.

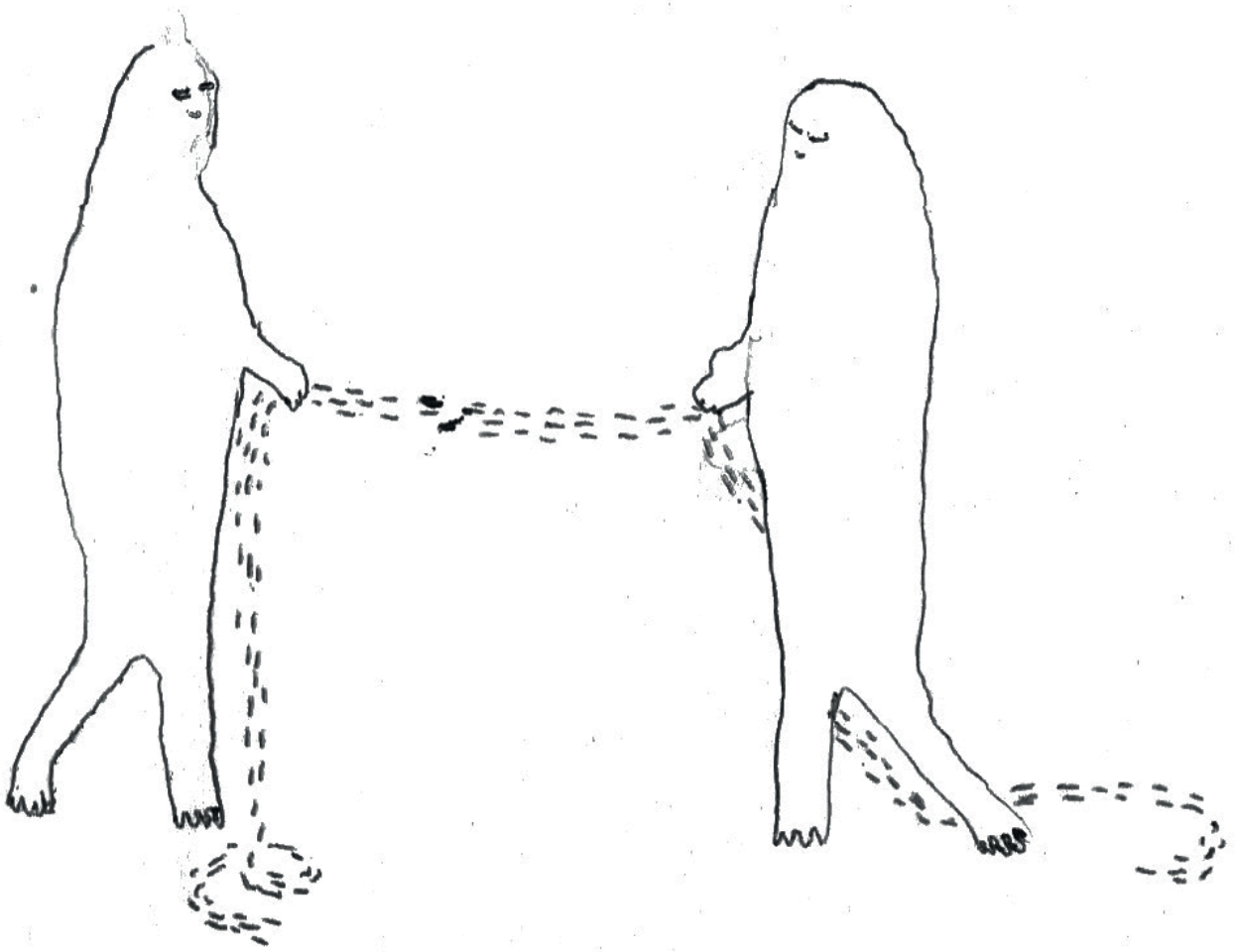

2 ćwiczenie ruchowe

Stańmy na przeciwko siebie w odległości około 1,5-2 m, chodzi o to, aby jedna z dwóch osób mogła stać się „lustrem" dla drugiej.

Kiedy będziemy gotowi_e, jedna osoba zaczyna robić różne gesty, pozy, miny, ruszać nogami, rękami, może się wygłupiać albo być zupełnie poważna.

Druga osoba – jako lustro – podąża i naśladuje możliwie z jak najmniejszym opóźnieniem wszystko, co robi pierwsza. Ale uwaga! Ruchy i gesty pierwszej osoby powinny być nie takie proste do przewidzenia!

W tle możemy włączyć sobie muzykę.
Po ok. 5 min robimy zamianę ról.

3 ćwiczenie rysunkowe

Usiądźmy na przeciwko siebie na podłodze np. na dywanie czy poduszkach, albo przy stole. Każda z osób ma przed sobą kartkę (A4 lub A3) i coś do pisania.

Podobnie jak w poprzednim ćwiczeniu jedna z osób będzie lustrem, choć tutaj zadanie będzie nieco bardziej skomplikowane. Pierwsza osoba (możecie zagrać w papier-kamień-nożyce, żeby zdecydować kto będzie pierwszy) zaczyna rysować.

Druga osoba próbuje rysować w lustrzanym odbiciu (z jak najmniejszym opóźnieniem!) to, co rysuje pierwsza.

Jak rysunek będzie gotowy, robicie zamianę.

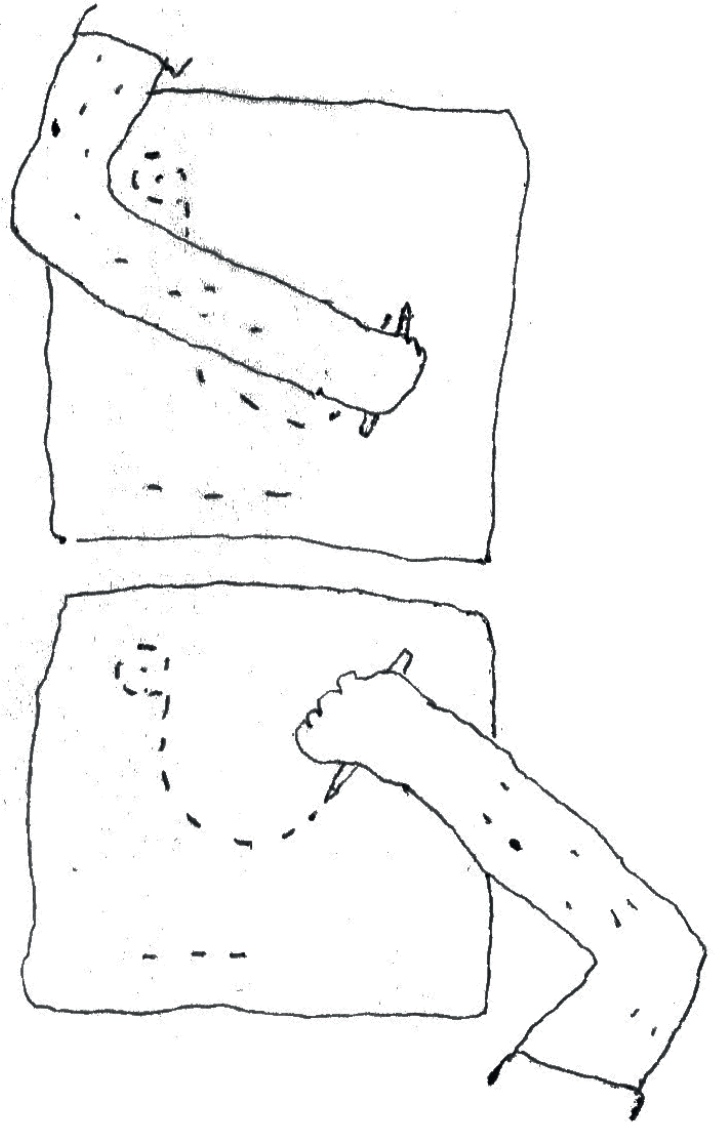

4 ćwiczenie rysunkowe

Jeśli mamy w domu drzwi na balkon lub taras, możemy spróbować drugą wersję ćwiczenia, które jest opisane powyżej.

Zadanie polega na tym, że osoby znajdują się po przeciwnych stronach szyby i mają kartki przyklejone na tej samej wysokości.

Będziemy potrzebowali_ły tutaj zwykłego lub cienkiego papieru i pisaków i papierowej taśmy klejącej. Na tej samej zasadzie co wcześniej, najpierw zaczyna jedna z osób, a druga ją naśladuje.

W tym przypadku jednak chodzi o kalkowanie tego, co druga osoba właśnie rysuje.

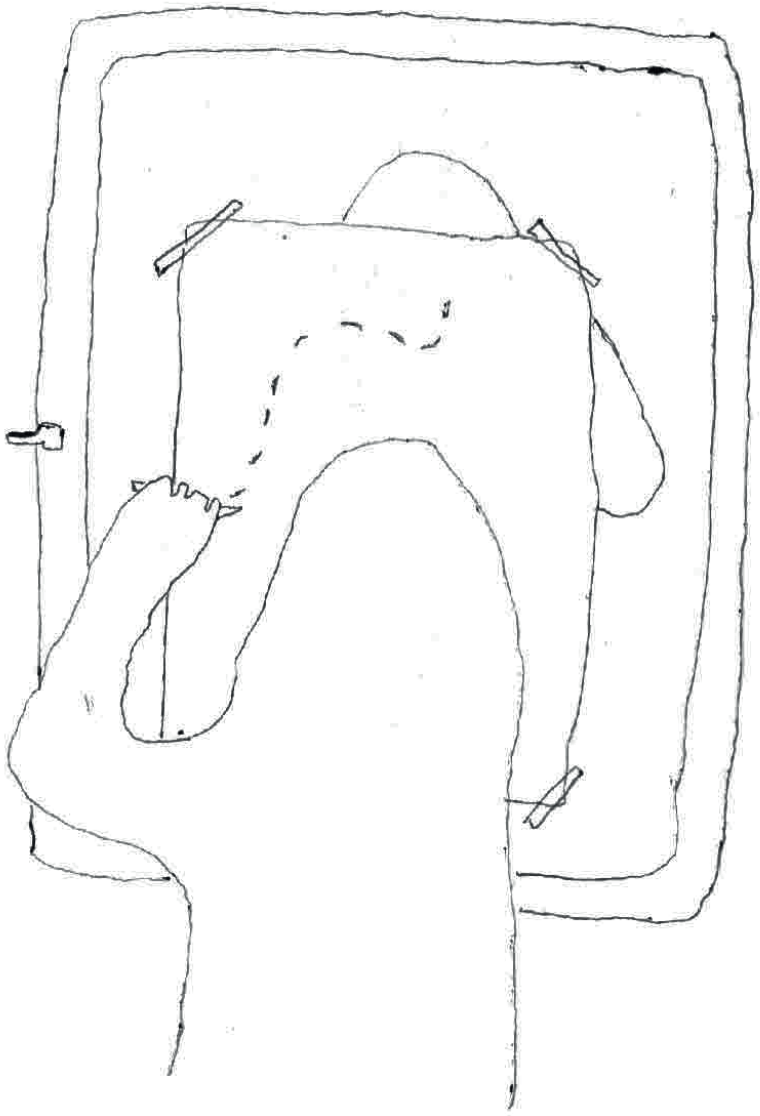

5 ćwiczenie plastyczne

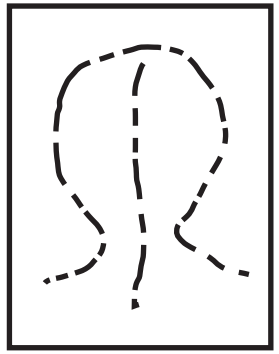

Na ostatniej stronie znajduje się rysunek, który należy wydrukować w dwóch egzemplarzach dla jednej pary dzieci. Ten rysunek to szkic, który posłuży nam do przygotowania wyjątkowego portretu.

Będziemy potrzebowali(-ły) kredek, pisaków, gazet, z których można wycinać, co się podoba; nożyczek, klejów, włóczek, kawałków materiałów i cokolwiek innego, co zalega w domu i co można spożytkować.

Pierwsza część zadania polega na tym, że należy stworzyć portret drugiej osoby z pary – ale uwaga(!) tak na prawdę wykonujemy tylko połowę portretu. Portret może być rysowany, wyklejany, malowany. Wybieramy i wypełniamy tylko prawą połówkę wydrukowanego wcześniej rysunku.

Podczas wykonywania pracy zastanawiamy się nie tylko nad tym, jak wygląda druga osoba, ale także, jaka ta osoba jest, co lubi, a czego nie, jaki ma charakter, z jakimi kolorami, przedmiotami, zdarzeniami nam się kojarzy.
Najlepiej tak pracować nad połową portretu drugiej osoby, żeby to było dla niej tajemnicą. Kiedy połówka będzie gotowa, odkładamy gotową pracę na bok.

Teraz druga część zadania: zabieramy się za przygotowanie własnego portretu – czyli tak zwanego autoportretu. Jednak tym razem na naszym wydrukowanym rysunku wypełniamy tylko lewą połowę postaci, korzystając z tych samych materiałów co poprzednio. Teraz zastanawiamy się, jak my widzimy samych(-e) siebie.

Kiedy obie osoby skończą połówkę autoportretu, zestawiamy razem własną połówkę na swój temat z cudzą połówką na nasz temat.

Przyglądamy się powstałym w ten sposób dwuczęściowym obrazom i rozmawiamy o tym, co z nich wynika: jakie są podobieństwa i różnice w tym, jak widzimy siebie nawzajem.

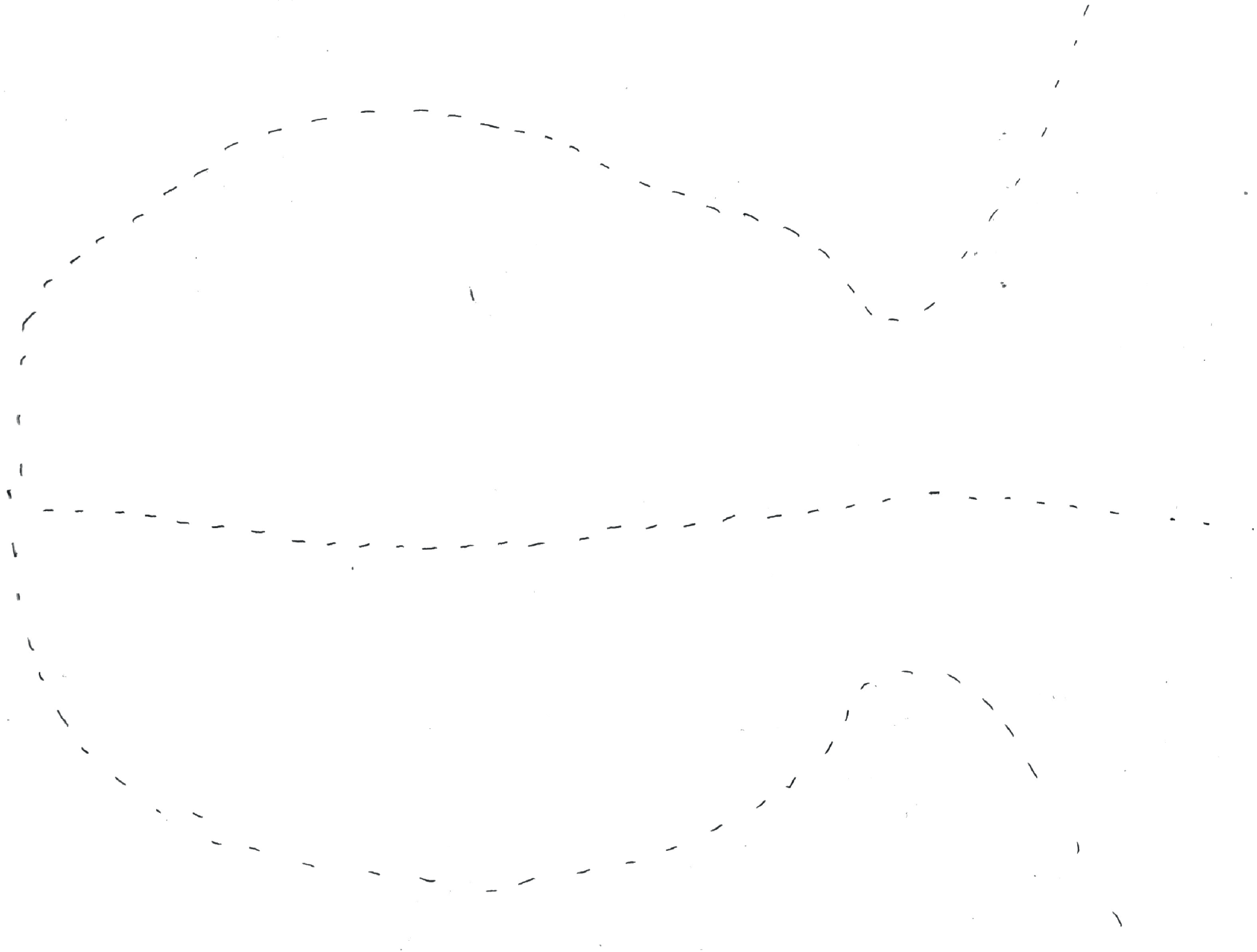

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących
z Funduszu Promocji Kultury, uzyskanych z dopłat ustanowionych w grach objętych monopolem
państwa, zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych